



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 69/21
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., ..., чији је пуномоћник Душан Стојковић, адвокат из Београда, улица Његошева број 28а, против тужених “Grand production” доо Београд, улица Данила Лекића број 31, чији је пуномоћник Слободан Гавриловић, адвокат из Београда, улица Бирчанинова број 8, ББ, из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Небојша Јапунџа, адвокат из Београда, улица Војводе Степе број 353 и ВВ, из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Миленко Перић, адвокат из Београда, улица Господара Вучића број 87, ради повреде ауторског права, одлучујући о жалбама тужиоца и тужених “Grand production” доо Београд и ББ изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П4 133/13 од 20.10.2020. године, у седници одржаној 16.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 133/13 од 20.10.2020. године у ставу трећем, петом, шестом, осмом и једанаестом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 133/13 од 20.10.2020. године у ставу другом, четвртом, седмом и деветом изреке у односу на туженог ББ.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужених “Grand production” доо Београд и ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** решење о трошковима парничног поступка из става десетог изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 133/13 од 20.10.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог “Grand production” доо Београд за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П4 133/13 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев туженог ВВ којим је тражено да му тужилац обезбеди парничне трошкове овог поступка у износу од 2.000.000,00 динара. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да су тужени повредили имовинска ауторска права тужиоца тако што су: без овлашћења забележили, умножили, ставили у промет и јавно саопштили ауторско дело тужиоца композицију “...” у Србији познатој под називом “...”, чији је издавач тужени “Grand production” доо Београд, као и да су тужени повредили морална ауторска права тужиоца тако што су: без овлашћења тужиоца изменили ауторско дело тужиоца и нису навели његово име као аутора приликом јавног саопштавања његовог дела. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужене да да тужиоцу на име накнаде имовинске штете исплате износ од 2.000.000,00 динара због неовлашћеног искоришћавања ауторског дела тужиоца композиције “...” у Србији познатој под називом “...” са законском затезном каматом почев од 20.10.2020. године до исплате. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па су обавезани тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате износ од 600.000,00 динара због повреде моралног права тужиоца због ненавођења тужиоца као аутора приликом јавног саопштавања ауторског дела тужиоца композиције “...” у Србији познатој под називом “...” и због измене тог ауторског дела без дозволе тужиоца са законском затезном каматом од 20.10.2020. године до исплате. Ставом петим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужене да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде моралног права тужиоца због ненавођења тужиоца као аутора приликом јавног саопштавања ауторског дела тужиоца композиције “...” у Србији познатој под називом “...” и због измене тог ауторског дела без дозволе тужиоца исплате износ преко досуђеног у ставу четвртом изреке пресуде до траженог износа од 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом од 20.10.2020. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе туженог да тужиоцу на име ауторске накнаде коју је стекао без основа исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.10.2020. године до исплате. Ставом седмим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је наложено туженима да престану са свим даљим радњама којима се вређају ауторска права тужиоца, укључујући радње бележења, умножавања, јавног саопштавања, измене и стављања у промет ауторског дела тужиоца композиције “...” у Србији познатој под називом “...”, као и ненавођења тужиоца као аутора приликом јавног саопштавања предметног ауторског дела тужиоца. Ставом осмим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд наложи туженима да униште све предмете којима је извршена повреда права тужиоца композиције “...” у Србији познатој под називом “...”, који се налазе у поседу тужених. Ставом деветим изреке, обавезани су тужени да објаве увод и изреку ове пресуде у дневном листу “Политика”. Ставом десетим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 355.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности ове пресуде до исплате. Ставом једанаестим изреке, одбијен је

захтев тужиоца којим је тражено да суд обавезе тужене да му солидарно исплате на износ досуђених трошкова поступка од 355.600,00 динара законску затезну камату од 20.10.2020. године до извршности пресуде.

Тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући наведену пресуду у ставу трећем, петом, шестом, осмом, десетом и једанаестом изреке.

Тужени “Grand production” доо Београд је благовремено изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, побијајући наведену пресуду у ставу десетом изреке. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужени ББ (уметничко име “Саша”) је благовремено изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога, побијајући наведену пресуду у ставу другом, четвртном, седмом, деветом и десетом изреке. Трошкове другостепеног поступка није тражио.

Тужилац је дао одговор на жалбу туженог ББ, оспоравајући жалбене наводе туженог, са предлогом да се одбије као неоснована. Тужилац је трошкове другостепеног поступка тражио и определио.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу у смислу члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13, 74/13, 55/14, 87/18 и 18/20) Апелациони суд је оценио да жалбе парничних странака нису основане.

У поступку пред првостепеним судом, при доношењу ожалбеног дела пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Супротно наводима из жалбе туженог, првостепени суд није учинио битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе, јер је за ожалбени део своје одлуке дао јасне и довољне разлоге, изрека пресуде је разумљива и не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи са садржином изведених доказа.

У првостепеном поступку утврђено је да је тужилац коаутор са ГГ на композицији “...”. Тужилац је по професији музичар са 25 година каријере, познат је и слушан у Израелу, али и ван граница Израела, у САД, Француској и Грчкој. У Израелу је ова композиција заштићена и регистрована код организације која штити права аутора музичара – АСУМ. Тужени ВВ је 2002. године купио на улици CD са компилацијама на коме је била и наведена композиција, преузета је мелодија, а ДД је написала текст и настала је песма у Србији позната под називом “...” снимљена у продукцији туженог “Grand production” доо Београд, која се налази под редним бројем 5 на албуму туженог извођача ББ, који је издат 2002. године. Тужени ББ је платио за тзв. “пакет аранжман”. Тужени ВВ је 11.11.2005. године у пријави СОКОЈ-а навео себе као аутора музике и једног од аутора аранжмана обраде. Тужени ВВ је 25.1.2011.

године обавестио СОКОЈ да је дошло до грешке у пријављивању дела под називом "...", да је за наведено ауторско дело он урадио аранжман заједно са колегом, а да му није познато ко је оригинални аутор композиције. Тужени "Grand production" доо Београд, као издавач и ББ, као интерпретатор су 15.5.2002. године закључили уговор којим је предвиђено да интерпретатор уступа издавачу искључиво право искоришћавања интерпретације између осталих и музичког дела под редним бројем 5 под називом "...", за коју је као аутор композиције наведен ЂЂ. Уговорено је да интерпретатор преузима на себе сву одговорност и обавезу да штити издавача од сваког евентуалног захтева, да је издавач извршио повреду неког другог музичког дела преко ових музичких дела и да ће интерпретатор за евентуална потраживања аутора, односно трећих лица сносити све трошкове или штете, настале по тим захтевима. У "Grand production" доо Београд постоји надлежна особа која се бави ауторским правима и која проверава да ли су особе које су потписане као аутори текста, музике или аранжмана заиста ти аутори. Из дописа од 22.11.2012. године произлази да је тужени "Grand production" доо Београд још тада, пре подношења тужбе, знао за ауторска права тужиоца јер је тог дана тражио СОКОЈ-у да му се испостави рачун и обрачун ауторске накнаде израелских аутора за композицију "...". СОКОЈ је извршио исправку обрачуна за мала права за период од 2007. године до 2009. године, који укупно износи 132.634,27 динара, а из мејл комуникације произлази да је СОКОЈ тај износ уплатио израелском удружењу АСУМ 10.6.2011. године, а да су за 2010. годину тантијеме примљене преко редовне дистрибуције СОКОЈ-а. У потврди АСУМ-а од 9.5.2017. године наведено је да је само на основу броја прегледа песме "...", (у Србији под називом "...") на Youtube каналу од 2007. године висина ауторског хонорара процењена на 11.000 долара, у складу са тарифом АСУМ-а, а да ауторски хонорари које убире АСУМ за прегледе на Youtube каналу износе мање од 1% од укупног ауторског хонорара који се остварује за сличне песме које су емитоване на другим медијима, као што су радио-станице, ТВ станице, филмови, рекламни простор итд. Тантијеме за права механичке репродукције произлазе из накнадног рачуна број 66 који је СОКОЈ обрачунао за туженог "Grand production" доо Београд 31.12.2012. године, према коме обрачун за иностране ауторе износи 206.648,03 динара на име ауторске накнаде по основу права снимања, умножавања и стављања у промет примерака дела, а исти се односи и на друге стране ауторе чија су дела и на другим издањима туженог "Grand production" доо Београд и према наводима туженог "Grand production" доо Београд, тај износ је и уплаћен СОКОЈ-у. СОКОЈ од 5.1.2011. године има потписан уговор са туженим "Grand production" доо Београд и за све нове тантијеме у погледу права механичке репродукције АСУМ може да се наплати преко СОКОЈ-а.

Из налаза и мишљења Удружења композитора Србије утврђено је да је песма "...", комплетан композиторски плагијат песме "...", и закључено је да је верзија аранжмана песме "...", толико незнатно измењена да се не може говорити ни о новом аранжману, већ о копији оригинала. Измене се огледају у различитим тоналитетима који су прилагођени природи мушког вокала у песми "...", и у томе што у оригиналној верзији гудачи држе хармонски фон, а у песми "...", подржавају делове теме из клавирског парта. Песма "...", извођена је почев од 2002. године много пута, као и дана 3.11.2012. године и дана 9.2.2013. године на

такмичењу “Звезде Гранда” које су у оквиру туженог “Grand production” доо Београд, затим дана 19.5.2011. године и дана 27.10.2012. године на концерту туженог ББ, а емитује се и даље, не само у Србији, него у целом региону, Аустрији и Немачкој. Тужилац је одбио суму која му је понуђена за извођење ове композиције у Србији преко СОКОЈ-а и АСУМ-а јер је сматрао да је мала. Тужилац се због свега наведеног осећао лоше, тужно и сматра то крађом јер искључиво живи од музике.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да су имовинска и морална ауторска права тужиоца повређена тиме што су тужени без овлашћења забележили, умножили, ставили у промет и јавно саопштили ауторско дело тужиоца и тако што су без овлашћења изменили ауторско дело тужиоца и нису навели његово име приликом јавног саопштавања композиције “...”, у Србији познатој под називом “...”. Наиме, тужени “Grand production” доо Београд је издао и умножио CD на коме се под редним бројем 5 налази и предметна композиција и јавно емитовао наведену композицију у својим емисијама “Звезде Гранда” чији је организатор, чак и након сазнања за тужиочева ауторска права. Тужени ББ је изводио наведену композицију почев од 2002. године на својим концертима и наступима, а песма се и даље емитује и након подношења тужбе. Тужени ВВ је предметну композицију изменио како је наведено у вештачењу и исту као “пакет аранжман” продао туженом ББ, а затим 2005. године у пријави предатој СОКОЈ-у себе навео као аутора и једног од аранжера композиције. Из наведених разлога, на основу члана 205. став 1. тачка 1. Закона о ауторском и сродним правима, првостепени суд је утврдио да су тужени повредили имовинска и морална ауторска права тужиоца као аутора из члана 14-21. Закона о ауторском и сродним правима. Имајући у виду члан 154. став 1. Закона о облигационим односима, закључио је да тужени нису доказали да је штета настала без њихове кривице, као и да су морали уложити већи степен пажње, с обзиром на њихову професионалну делатност. Међутим, како је АСУМ-у исплаћен износ на име малих права, а тужени “Grand production” доо Београд је плати СОКОЈ-у за механичка права, док је тужилац одбио исплату АСУМ-а, у недостатку економско-финансијског вештачења и другог поузданог доказа којим би се утврдило да ли тужени дугују још нешто на име накнаде имовинске штете, као и у недостатку параметара на основу којих би суд могао да дође до износа паушалне накнаде из члана 206. став 2. Закона о ауторском и сродним правима, то је суд применом одредбе о терету доказивања из члана 231. Закона о парничном поступку, одбио тужбени захтев за накнаду материјалне штете као неоснован. Имајући у виду да ауторска накнада туженог ВВ по својој природи представља добит коју је штетник остварио повредом права, о којој суд води рачуна приликом одмеравања имовинске штете о којој је већ одлучено, одбио је овај тужбени захтев као у ставу шестом изреке ожалбене пресуде. Одлучујући о висини нематеријалне штете која је причињена тужиоцу, на основу члана 200. Закона о облигационим односима, првостепени суд је имао у виду да је тужилац познати композитор у Израелу, а тужени ББ познати интерпретатор у Србији и земљама региона, као и временски период у коме је вршена повреда ауторског права тужиоца, па је одмерио висину накнаде нематеријалне штете у износу од 600.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Применом члана 205. став 1. тачка 2.

Закона о ауторском и сродним правима, наложио је туженима да престану са свим даљим радњама којима се вређају ауторска права тужиоца, док је одбио тужбени захтев да тужени униште све предмете којима је извршена повреда права тужиоца, с обзиром да је тужиочево право у довољној мери задовољено тиме што је туженима наложено да престану са свим даљим радњама којима вређају тужиочева права, као и то да песма “...” није једина песма на албуму туженог ББ, те би овакво уништавање водило несразмери са другим правима интерпретатора ББ и издавача овог албума “Grand production” доо Београд. Обавезао је тужене да увод и изреку ове пресуде објаве у дневном листу “Политика” применом одредбе члана 205. став 1. тачка 6. и став 5. Закона о ауторском и сродним правима. Имајући у виду да застаревање потраживања накнаде штете из члана 376. став 1. Закона о облигационим односима, а на име повреде ауторског права, тече од сваке појединачне радње повреде ауторског права из члана 204. и 208. Закона о ауторском и сродним правима, да је песма “...” емитована током 2012. и 2013. године у емисији “Звезде Гранда”, да је тужени ББ наведену песму изводио на својим концертима 2011. и 2012. године, а да је тужени ВВ до 25.11.2011. године био пријављен у СОКОЈ-у као аутор композиције “...”, оценио је приговор застарелости као неоснован.

Одредбом члана 14. Закона о ауторском и сродним правима ("Службени гласник РС" број 104/09, 99/11, 119/12, 29/16 – одлука УС и 66/19) је прописано да аутор има искључиво право да му се призна ауторство на његовом делу. Одредбом члана 15. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да његово име, псеудоним или знак буду назначени на сваком примерку дела, односно наведени приликом сваког јавног саопштавања дела, изузев ако је то, с обзиром на конкретни облик јавног саопштавања дела, технички немогуће или нецелисходно. Одредбом члана 16. став 1. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да објави своје дело и да одреди начин на који ће се оно објавити. Одредбом члана 17. тачке 1-3. истог закона прописано је да аутор има искључиво право да штити интегритет свог дела, и то нарочито: да се супротставља изменама свог дела од стране неовлашћених лица; да се супротставља јавном саопштавању свог дела у измењеној или непотпуној форми, водећи рачуна о конкретном техничком облику саопштавања дела и доброј пословној пракси; да даје дозволу за прераду свог дела.

Одредбом члана 19. став 1. истог закона је прописано да аутор има право на економско искоришћавање свог дела, као и дела које је настало прерадом његовог дела, а ставом 2. да за свако искоришћавање ауторског дела од стране другог лица аутору припада накнада ако овим законом или уговором није друкчије одређено.

Одредбом члана 20. став 1. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да другоме дозволи или забрани бележење и умножавање свог дела у целости или делимично, било којим средствима, у било ком облику, на било који трајни или привремени, посредни или непосредни начин. Ставом 2. наведеног члана је прописано да се дело умножава нарочито, графичким поступцима, фотокопирањем и другим фотографским поступцима којима се постиже исти резултат, звучним или визуелним снимањем, изградњом дела архитектуре, смештањем дела у електронском облику у меморију рачунара.

Одредбом члана 21. став 1. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да другоме забрани или дозволи стављање у промет оригинала или умножених примерака свог дела, продајом или другим начином преноса својине.

Одредбом члана 25. став 1. и 2. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да другоме забрани или дозволи извођење свога дела, а извођењем, у смислу става 1. овог члана, сматра се јавно саопштавање несценских дела (говор, музика) уживо пред публиком.

Одредбом члана 31. истог закона је прописано да аутор има искључиво право да другоме дозволи или забрани прилагођавање, превођење, аранжирање и друге измене дела.

Одредбом члана 204. истог закона, прописано је да повреду ауторског или сродног права представља неовлашћено вршење било које радње која је обухваћена искључивим правима носиоца ауторског или сродног права, неплаћање накнаде прописане овим законом или уговором, као и неизвршавање других обавеза према носиоцу ауторског или сродног права, прописаних овим законом.

Одредбом члана 205. став 1. тачке 1-7. истог закона, прописано је да у случају повреде ауторског или сродног права или озбиљне претње да ће право бити повређено тужилац може тужбом да захтева нарочито утврђење повреде права или озбиљне претње да ће право бити повређено; забрану радњи којима се повређује право или радњи које представљају озбиљну претњу да ће право бити повређено, као и забрану понављања таквих или сличних радњи под претњом плаћања примереног новчаног износа тужиоцу; накнаду имовинске и неимовинске штете; искључење из промета, одузимање или уништење, или преиначење без било какве накнаде, предмета којима је извршена повреда права, укључујући и примерке предмета заштите, њихове амбалаже, матрице, негативе и слично; забрану отуђења, одузимање или уништење, без било какве накнаде, материјала и предмета који су претежно употребљени у стварању или производњи предмета којима се повређује право; објављивање пресуде о трошку туженог и давање података о трећим лицима која су учествовала у повреди права.

Одредбом члана 200. став 1. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" број 29/78, 39/85, 45/89 и 57/89, "Службени лист СРЈ" број 31/93 и "Службени лист СЦГ" број 1/03-Уставна повеља и "Службени гласник РС" број 18/20), прописано је да за претрпљене физичке болове, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, наружености, повреде угледа части, слободе или права личности, смрти блиског лица као и за страх суд ће, ако нађе да околности случаја, а нарочито јачина болова и страха и њихово трајање то оправдава, досудити правичну новчану накнаду, независно од накнаде материјалне штете као и у њеном одсуству. Одредбом члана 200. став 2. Закона о облигационим односима, прописано је да ће приликом одлучивања о захтеву за накнаду нематеријалне штете, као и висини њене накнаде, суд водити рачуна о значају повређеног добра и циљу коме служи та накнада, али и о томе да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Одредбом члана 1. Бернске конвенције за заштиту књижевних и уметничких дела (коју је СФРЈ ратификовала 12.3.1975. године), прописано је да земље на које се примењује ова конвенција образују Унију за заштиту прав аутора на њихова књижевна и уметничка дела. Одредбом члана 2. став 1. наведене Конвенције је прописано да изрази “књижевна и уметничка дела” обухватају све творевине из књижевне, научне и уметничке области, без обзира на начин и облик њиховог изражавања, као што су, између осталог, и музичке композиције с речима или без њих, а одредбом става 2. истог члана, да поменута дела уживају заштиту у свим земљама Уније, која заштита се врши у корист аутора и њихових права. Одредбом члана 5. став 1. наведене Конвенције је прописано да у погледу дела за која су заштићени овом конвенцијом, у земљама Уније, осим земље порекла дела, аутори уживају права која закони ових земаља сада признају или ће доцније признати својим држављанима, као и права специјално призната овом конвенцијом.

Одредбом члана 9. став 1. наведене Конвенције је прописано да аутори књижевних и уметничких дела заштићених овом конвенцијом уживају искључиво право да дају одобрења за репродуковање ових дела, без обзира на који начин и у ком облику, одредбом става 3. истог члана, да се у смислу ове конвенције, свако звучно или визуелно снимање сматра репродуковањем.

Одредбом члана 11. став 1. наведене Конвенције је прописано да аутори драмских, драмско-музичких и музичких дела уживају искључиво право да дају одобрење: 1. за јавно приказивање и извођење својих дела, подразумевајући јавна приказивања и извођења свим средствима или поступцима; 2. за јавно преношење свим средствима приказивања и извођења својих дела.

Имајући у виду цитиране законске и конвенцијске одредбе, као и утврђено чињенично стање, по оцени Апелационог суда у Београду, правилна је оцена првостепеног суда да су тужени повредили морална права тужиоца као аутора, тако што су његову композицију обрадили, односно урадили другачији музички аранжман и са другачијим текстом у односу на оригиналну песму, под именом “...” у извођењу ББ снимили и у облику ЦД формата односно носача звука, објавили и масовно репродуковали исти у издању “Grand production” доо Београд, све без дозволе аутора.

Тужени ВВ је предметну композицију тужиоца пријавио СОКОЈ-у као своју оригиналну музичку творевину, а песма “...” је извођена и у емисији туженог “Grand production” доо Београд “Звезде Гранда”, као и на концертима туженог ББ, а изводи се и данас, такође све без дозволе тужиоца као аутора. Оваквим поступањем тужених тужиоцу је повређено право патернитета, односно признавања ауторства на предметном делу, право на назначивање имена, право објављивања, право на заштиту интегритета дела, право на умножавање дела, право стављања примерака дела у промет, право извођења, право емитовања, као и право на уступање имовинских права аутора, у складу са горе цитираним одредбама Закона о ауторском и сродним правима, које гарантују заштиту права аутора, коју прописује и Бернска конвенција за заштиту књижевних и уметничких дела, имајући у виду да је током поступка несумњиво утврђено на основу налаза и мишљења Удружења композитора Србије да је песма “...” комплетан композиторски плагијат песме “...” и да је верзија

аранжмана песме “...” толико незнатно измењена да се не може говорити о новом аранжману, већ о копији оригинала.

Неосновано се жалбом туженог ББ оспорава правилност примене материјалног права, наводима да није крив јер је тужени ВВ иначе познати композитор и продуцент, композицију “...” понудио као своју. Наиме, како то правилно закључује првостепени суд, тужени “Grand production” доо Београд и ББ су, с обзиром на њихову професионалну делатност, морали уложити већи степен пажње у складу са одредбом члана 18. став 2. Закона о облигационим односима, којом је прописано да је страна у облигационом односу дужна да у извршавању обавезе из своје професионалне делатности поступа с повећаном пажњом, према правилима струке и обичајима (пажња доброг стручњака). У складу са одредбом члана 1. уговора о интерпретацији број 18/166 од 15.5.2002. године закљученог између туженог “Grand production” доо Београд, као издавача, и туженог ББ, као интерпретатора, предмет овог уговора је право на искоришћавање интерпретације и интерпретатор уступа издавачу искључиво право искоришћавања интерпретације, између осталих и музичког дела под редним бројем 5 под називом “...”. Према ставу 1.02 тачки 1 наведеног уговора, интерпретатор изјављује, под пуном моралном, материјалном и кривичном одговорношћу, да су подаци о ауторима и осталим учесницима у стварању музичких дела из става 1.01 потпуни и тачни и да су ова музичка дела њихова, представљају њихов оригинални ауторски рад, без икаквих правних препрека за искоришћавање у СР Југославији или било где у свету, а под тачком 1а) је уговорено да интерпретатор преузима на себе сву одговорност и обавезу да штити издавача од сваког евентуалног захтева, да је издавач извршио повреду неког другог музичког дела преко ових музичких дела. Из наведених одредби уговора произлази да тужени ББ, као интерпретатор, сноси моралну, материјалну и кривичну одговорност да су подаци о ауторима и осталим учесницима у стварању музичких дела тачни и да су ова музичка дела њихова и представљају њихов оригинални ауторски рад. Имајући у виду наведено, у ситуацији када је одредбом члана 204а став 3. Закона о ауторском и сродним правима, прописано да се тужба због повреде ауторског права може поднети против сваког лица које врши повреду права у смислу члана 204. и 208. овог закона, и по оцени овог суда, правилан је закључак о основаности тужбеног захтева и према туженом ББ, јер је у питању солидарна одговорност тужених, сходно одредби члана 206. Закона о облигационим односима.

Неосновани су жалбени наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права, којима се указује да је износ накнаде нематеријалне штете прениско одмерен. Приликом одмеравања висине нематеријалне штете, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 200. Закона о облигационим односима, имајући у виду све околности конкретног случаја, између осталог чињенице да је тужилац познати композитор у Израелу, а тужени ББ познати интерпретатор чије се песме слушају у Србији и земљама региона, временски период у коме је вршена повреда ауторског права тужиоца, као и циљ коме ова накнада служи и њену друштвену сврху, значај повређеног добра, те да се њоме не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и сврхом, па досуђени износ накнаде нематеријалне штете од 600.000,00 динара представља правичну накнаду.

По оцени Апелационог суда у Београду, правилно је одлучио првостепени суд када је одбио тужбени захтев за накнаду материјалне штете. Наиме, током првостепеног поступка је утврђено да је тужиоцу за извођење предметне композиције у Србији, преко националних организација СОКОЈ и АСУМ, понуђена новчана накнада коју је тужилац одбио, да је АСУМ-у исплаћен износ на име малих права, а да је тужени “Grand production” доо Београд платио СОКОЈ-у за механичка права. С обзиром да ауторски хонорари обухватају мала и механичка права, да су мала права ауторска права у вези са саопштавањем музичких дела јавности, а механичка права- права снимања, умножавања и стављања у промет дела на носаче звука, у ситуацији када су тужени измирили своје финансијске обавезе према фактурама СОКОЈ-а, а тужилац одбио исплату коју је АСУМ био дужан да му изврши, при чему тужилац није предложио економско-финансијско вештачење на околности још неког вида материјалне штете коју је тужилац претрпео, правилан је закључак о неоснованости тужбеног захтева за накнаду материјалне штете.

Неосновано се жалбом тужиоца оспорава правилност примене материјалног права при доношењу одлуке о одбијању тужбеног захтева за накнаду материјалне штете, наводима којима се позива на потврду АСУМ-а о броју прегледа песме “...” на Youtube kanalu од 2007. године, према којој је висина ауторског хонорара процењена на 11.000 долара, имајући у виду да из образложења ожалбене пресуде произлази да првостепени суд није могао само на основу ове потврде, без других доказа и параметара на основу којих би могао да дође до износа паушалне накнаде, па је по оцени овог суда, донео одлуку правилном применом члана 231. Закона о парничном поступку.

Правилне су и одлуке из става седмог и осмог изреке ожалбене пресуде, донете на основу члана 205. став 1. и став 4. Закона о ауторском и сродним правима, као и одлука о објављивању увода и изреке првостепене пресуде у дневном листу “Политика”, садржана у ставу деветом изреке ожалбене пресуде, донета правилном применом члана 205. став 1. тачка 6. и став 5. истог Закона.

Апелациони суд је приликом одлучивања ценио да је тужени ББ, а да је пресудом одлучено у односу на ББ, али је оценио да наведено није од утицаја на правилност побијане пресуде, јер је неспорно међу странкама да се ради о истом лицу чије је званично име и презиме ББ, а уметничко име “Саша”, због чега је исто означено у другостепеној одлуци под знацима навода.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 и 2 ЗПП-а.

Из наведених разлога, првостепена пресуда је у наведеном побијаном делу потврђена, како у погледу одлуке о главној ствари, тако и одлуке о трошковима поступка, донетој правилном применом члана 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку и важеће Адвокатске тарифе у време доношења првостепене пресуде и Таксене тарифе у време настанка таксене обавезе, па је на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом, другом и трећем изреке.

Како ни тужилац ни тужени “Grand production” доо Београд нису успели у другостепеном поступку, а одговор на жалбу се не сматра потребним трошком ради вођења парнице, на основу члана 153. и 154. у вези члана 165. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић